

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ὁ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ", πωλεῖται πρὸς τοὺς ἀπαντοχοῦ Ἑλληνας διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἑφημερίδων.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ 12ον (4ον)
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1922

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 543 (186)
ΤΟ ΦΥΛ. ΛΕΠ. 50.- ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 11

ΟΛΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΝ **ΚΟΥΦΙΑ ΒΕΛΟΝΑ** ΤΟΥ MAURICE LEBLANC
ΚΑΙ ΤΑ **15** ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ

15 ΔΙΔΟΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μέσα στο μισοσκότεινο δωμάτιο, στο κρεβ-
βάτι ξαπλωμένος, με τα μάτια, τα δοντά-
νια και απλάνη, καρφωμένα στον απέ-
ναντι τοίχο, ο φίλος μου, που τον αγαπούσα
σαν αδελφό, πάλευε με το χάρο.
Τον έπληρωνα και έπιασα το χέρι του,
που κρεμόταν κίτρινο και άδύνατο, και ά-
φου το χάιδεψα για λίγο έσκυψα και:
— Έδώ είμαι! του είπα σιγά. Μ' έφώναζες
και βήδα.
— Α! σύ είσαι; Έκαμα, και τα χείλη του
χάρισα ένα άδύνατο, ματωμένο σκεδόν χαμό-
γελο. Δόξα σοι ο Θεός. Δεν άφησες.
— Έκαμα για να σηκωθεί, με ήταν τόσο ά-
δύνατος, που δεν το κούτσωθες. Η μητέρα
του κατάλαβε το κίνημά του και σηκώθηκε.
— Θέλεις τίποτα, παιδί μου, τον ρώτησε,
με προσάθεις να κρατήσει το δάκρυά της.
— Ναι, είπα με φωνή μισοβυσσμένη. Έκει-
νο εκεί το κουτάκι. Φέρε μου το. Α! Εύχα-
ριστώ.

Χαίδεψε με άγία το μητρικό χέρι κ' έπει-
τα γυρίζοντας σε μένα:
— Νά γιατί σε φώναζε. Έδώ μέσα είναι τα
γούματά μας. Στα έμπροσθέντα, γιατί σύ
μόνος μάς ήξερες και σύ μόνος μάς αγαπού-
σες και τους δύο. Φύλαξέ τα! Έχε τα για...
να με θυμάσαι. Και εκείνη που περιμένει
'κει πάνω. Διάβασέ τα για να 'δής πως την
ήταν αγαπούσα και πως μ' αγαπούσε...
Στο λαμό του μιά χρυσή άλυσίδα, κρα-
τούσε το κλειδάκι του σιδερένιου αυτού κου-
τιού κ' ένα μανταλινό. Έβγαλε το κλειδάκι
και μου το έδωσε. Τό μανταλινό όμως το
έφερε άπάνω στην καρδιά του
Το κουτάκι είναι 'δικό σου και ότι είνε
μέσα, — δικό μου και δικό της, — δικό σου κ'
αυτά. Φύλαξέ τα! Φύλαξέ τα! Κι' άρα πε-
θάνω πενά 1...

Δεν τελείωσε. Είχε πιά ξανατελήσει.
— Εκείνο το άπογευμα ήλθε το τέλος. 'Ως
την ώρα που ξεψύχησε δεν έβγαλε λέξη.
— Εγώ είσα στο σπίτι μου με το πένθος σπύ
καρδιά και τα δάκρυα στα μάτια για το φίλο
που έχασα.
Πέρασε ένας μήνας και δεν είχα άκονη την
τόλμη να άνοιξω το κουτάκι εκείνο. Φοβό-
μουν πως θάκαινα κάποιο έγκλημα αν διά-
βαζα ότι ήταν μέσα. Μά, κάθε βράδυ νομίζα
πως άκουα τη φωνή του να μου λέη:
— Διάβασέ τα! Διάβασέ τα!
Ένα βράδυ, μόνος και λυπημένος, άνοιξα
το κουτί, και με βουρκωμένα μάτια κίτταξα
τά άντικειμενα που έκλειε μέσα του. Μαγε-
μένα λουλούδια, είχαν άφισα ένα άπαλο ά-
σπρα, σε μιά δέση γαρμάντων.
Ήταν παρσάμια μεσάνυχτα όταν έτελειω-
σα το διαβάζω. Τα γούματά εκείνα ήσαν
λείφανα μιάς μεγάλης αγάπης που έδνεα τα
δύο εκείνα πλάσματα. Μερικά ήταν μισοκαμ-
μένα. Γιατί, δεν έβγα. Κάπου-κάπου έλειπαν
μερικά, γιατί δεν είχαν συνέχεια ή σκέψεις
τους. Πώς χάθηκαν δεν έμαθα και δεν θα
μάθω πιθανόν ποτέ μου.
Έξω φουσιανούσε ο βροχάς και άκούοντα-
νε άγριο το βογγητό του μέσα στα έσφυλλι-
σμένα κλαριά. Κοντά μου όμως ζούσε, στα
γούματά εκείνα, η άνοιξη δυο πλάσματα
που αγαλήθηκαν σαν ηλιόλουστο και νομίζω
τόρα πως τους βλέπω άπέναντί μου σαν ά-
ραια φαντασμαγορία, τον ένα στην άγκαλιά
του άλλου, να μου χαμογελάει για την λερο-
σύλτα που άνω να δημοσιεύσει εκείνο που
ήτανε γι' αυτούς η άγια Μετάδοσι του έρω-
τός των και τους άκανε λεπτές υπάξεις με-
σα στο κόσμο μου. 'Ιδέας μεγάλης και τρυ-
φεής...

Εκείνη Μεσάνυχτα Τετάρτη
Ένας χρόνος. Ένας χρόνος πέρασε από
την εύθυμη-στην εκείνη στιγμή, που μου ά-
νοιγες τον Μεγάλο Κόσμο της Σκέψης, και
το γαλανό θόλο της Στοιχής, και τη αγάπη
που σαν ήδονικό όργος, μ' έκανε να
λουλούδα από άπало φως της συγκινήσεως,
εξυλίζε σε στεναγμούς και η ψυχή αίσθανό-
τανα ένα μικρό πόνο γαλλιάσματος, μέσα στην
άδυστη άμφιβολία μου, αν μ' αγαπούσε ή
αληθινά.
Σύ, ζούσες σ' ένα κόσμο άμφιβολίας γλυ-
κειάς, σ' ένα κόσμο γιομάτο από άπορήτεν-

ΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Χθες το πρωί περνούσα άπ' το βουλεβάρ-
το των 'Ιταλών. Ξαφνου σε μιά γωνία της
όδου Πελετιέ συνάντησα το φίλο μου Μου-
σου, τον έντιμώτατο συμβολαιογράφο της
Κορμιάνης.
— Στάσου, Μουσού,
του φώναξα. Μαύλα
λουπόν Παρισινός κα-
ρίς κύν να το έβρω.
— Ε! Ναι, για λί-
γες μόνον ώρες, φι-
λαράκα μου.
Η κορβέντα μας,
σιγά σιγά ζώησεν.
Μιλούσαμε για χίλια
δύο πράγματα. Είχα
παρτήσει πώς ο
Μουσού κρατούσε ένα
πικέτο άρκατά μεγάλο, που καθώς φαίνον-
ταν τον ένοχλούσε.
— Τι τάχα να υού κρύβεις; τον ήρώτησα.
— Τι κρύβω! Ναι δύο πράγματα που ήλθα
στο Παρίσι έπίτηδες να τ' αγοράσω. Ένα
κουτί πιστόλια και μία καραμπίνα, που έή-
γησε με το φυσικό της τόνο. Ένα κουτί πι-
στόλια, έπανελαβε, και μία καραμπίνα. Σκέ-
πτομια να μονομαχήσω αύριο κατά τα έξη-
μήματα με κάποιο κύριο 'Ιουλιό Καρέ, που
μ' έβρισε χονδροειδέστατα μπροστά στον κό-
σμο το περσινό μου βράδυ, ενώ καθόμουν
στο καφεείο Σερνί και το άπογευμα θα κυ-
νηγούσα λαγούς μέσα στο δάσος, αν έννοεί-
ται ο καίριος το έπαρθεψ.
Δεν έβρα άν γινώριζε, τον χοντρό Μουσού,
αν όμως δεν τον έβρατε, θα άγνοήσε πως
είν' ο πιο άδύνατος άνθρωπος του κόσμου.
Γι' αυτό κι' έγω αν άκουσα τις κομικές
του σκέψεις δεν κρατήθηκα. Έσκασα κυριο-
λεχτικά στα γέλια.
— Αχ! αυτά που λές είνε άστεία, είνε παι-
διαρίστια μικρό μου. Σύ ο Μουσού να κά-
νεις τέτοια κατορθώματα. Όχι, δά καυλάνε.
Χά! χά! χά! Γνωρίζω κάποιον που θα στοι-
χηματίσει μαζί σου έκατο φράγκα πως δεν
θα κάνεις τίποτ' άπ' αυτά που λές, έσμε τ'
αύριο τον βράδυ, ούτε τον Καρέ σου θα πλη-
γώσης, άλλ' ούτε και λαγό θα δής στα μά-
τια σου.
Ο Μουσού, μάφινε να μιλάω, κυττάζον-
τάς με γελαστός, με κάποια δόσι περιφρο-
νική χαμόγελο στο πρόσωπο χυμένη σαν να
μου έλεγε: 'Αμ' που να έβρης χαμοκίση. Άμ'
μου να έβρης. Και έβρα μου σηκώνοντας τους
ώμους.
— Άς στοιχηματίσωμε, άς στοιχηματίσωμε,
εγώ ήλλιος με κακίωμα ύψος. Ριψοκινώ-
νεται στα πέντε εικοσάφραγκα, αν μιά συ ο
Ιδιος που με προκάλεσε με τόσο θράσος.
Δεν έδίστασα, έδέχθηκα άμέσως' μου πα-
ρουσιάζουνταν άλλος τα μιά μοναδική ευκαι-
ρία να κερδίσω τα λεφτά που μου χρειάζον-
ταν για κάποιο ταξίδιο άναψυχή που δαγα-
δαζα και βέβαια πιά για τη νίκη μου, έπε-
ριμα τ' αύριο τον βράδυ.

Δεν θα μαντεύατε ποτέ το περιεχόμενο
των δυο τηλεγραφημάτων που έλαβα σκεδόν
μαζύ άπ' αυτό το κτήνος, άπ' αυτό το ζώο,
άπ' αυτό το τέρας, τον Μουσού. Το πρώτο
μου το δόσανε στις έντεκα το μεσημέρι. Νά
τι έλεγε:
« Η μοναδική έτελείωσε. Δεν πλήγωσα
τον Καρέ. Έχασες όμως το μισό στοιχημα,
γιατί οι μάστιγες άνακαλύψανε άργότερα πιά
πέρα άπ' το μέρος που βρισκόμουν, το πτώ-
μα ενός λαγού. Τον είχα γο κτυπήσει με
κάποια σφαίρά μου. Έτσι ένικήθηκες.
— Πάλι φθνή, έσκαφθηκα, τη γλύτωσα!
μ' άργότερα σαν διάβασα το δεύτερο, που
τόλβα την ώρα που τοιμάζουσαν να πέσω,
έχασα το μυαλό μου. Άκούσεις τα άπρόοπτα
που μου έγιναν:
— Τώρα μόλις γύρις' άπ' το κύννη. Δεν
οκότεωσα κανένα λαγό. Με χαρά όμως άφάν-
ταστη σε πληροφορώ ότι έχασες και το υπό-
λοιπο του στοιχημάτος, γιατί την ώρα που
έπότερα, άκουσα βογγητά μέσ' στους πά-
νους. Έσταμάτησα και είδα κάποιον πλη-
γόμενο. Ήταν ο Καρέ. Τον είχα γο πληγώ-
σει την ώρα που κυνηγούσε λαγούς: στο ίδιο
δάσος. Μά την αλήθεια, πόσο άπεχθήδες σου
είνε σήμερα αυτός ο άνθρωπος. Γά-τος

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ
Σαν όνειρο η αγάπη μου η καυλή
γεννήθηκε μιά νύχτα μεσάνυχτα
για να χαθί με τ' άστρα την αυγή.
Μή με νυττάζεις τόσο λυπημένα,
Μή μου θυμίζεις πιά τα παρσάμια,
Μή μου άνοίγεις πάλι την πληγή.
Χαρούμεν' η ζωή σου άς ηυλίζε,
Χαρούμεν' την αγάπη σου που τραγουδάει
γελώντας σ' άνοιξιάνιστο οδοντό.
Μουσουλνική ρόδα άς άνηθί.
Αδρη' έμ' — θλιμένο κυπαρίσσι —
Στον τάφο μιάς αγάπης να θηνώ.
Αθήναι Τάσος Άπολλος

ΑΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

Ο Βίκτωρ Ουγγάρι... έφτάμηνος
Εν τινι Γαλλική έφημερίδι έδημοσιεύθη
περίεργος σημείωσις:
« Κατάλογος ανθρώπων πάσης τάξεως, οι-
τινες μού κάρουν ή μού έχουν κάρει την
τιμήν ή άσκαιοποιούνται το όνομά μου »
1) Βιλέριος Hugo, ναυτικός. Δεν άπογο-
φεται δι άλοκλήρου του όνόματός του αυτού
Βιλέριος, άλλα γράρει μόνον V. Το t κακά
γεγραμμένον. Έξαρπνίζεται έπίτηδες άπό τα
άθη της καλλιγραφίας, εις τρόπον ώστε ή
ύπογραφή αυτού άναγινώσκεται V. Hugo.
Το λαδός τούτου μού έκώτισε ποτέ 1500 φρά-
γκα.
2) Η δεσποίνη Ουρσίνη Hugo, θυγά-
τηρ θυρωρού, άνήλθε επί της σκηνής του θεά-
τρου Άγιου Άντωνίου, υπό το όνομα Βι-
κτωρία Hugo. Η στροφή όπληξες μεγίστη
ή έπιτυχία πλήρης. Ο κόσμος επί-
στευσε ότι ήτο άδελφή μου ήν έγω έγκα-
ταλείπω της τέχνης δυστυχώς.
3) Άδόλφος Hugot, αθητής: εις τα ποο-
γραμμάτια του τυπώνε το όνομά του Α. Hu-
go. Τον νομίζουν άδελφόν μου.
4) Μ. Hugot, ξενόδοχος. Πρό τινος άφύ-
ρασε έπίτηδες το t άπό της ύπογραφής: του
ξενόδοχου του και κλειδαίνει μόνον Hugo.
5) Φιλίξ Hugot, ράκτης. Υπογράφεται Fé-
lix Hugo. Τον έκλαμβάνουν άντι το άδελφόν
μου.
6) Ο ήθοποιός έν Άμιέν, καλείται
Victor Hugokai κερδοσκοπεί έκ της φήμης
του όνόματός μου.
7) Μικρόν σοκακόπαιδον τόν Παρισίον, πολ-
λητης φασφάρον, κατεδικάσθη ποτ τινών ή-
μερών εις ένός φράγκου πρόστιμον υπό το
όνομα Victor Hugo: φαίνεται ότι δεν είχεν
επώνυμον.

Σύζυγος μιά φορά!
Η Κα Μέλα Χοδύλ άφελίστατα ός άθρ' παι-
δάκι, άργήθη εις τον άνακρινήν τού Χου-
άτε Κλάιν, τού Μίτσιαν, τους λόγους διά
τους άπολους έρότας τον πανδρόν της και
τον στέφανόν της: Δεν έβλεπα τί το έχρη-
μουν ή ζωή ενός γέροντος έχέοντος, ο όποιος
ήτο βάρος και εις εμέ και εις τον στέφανόν μου.
Τον έρότεσσα, διά να άπαυθώ. 'Ως προς το
φόνος του στέφανου της, ή πιστή Πηνελόπη δεν
έδίστασε να δηλώσθ ότι δεν έβλεπα διότι ήτο
έμπασιον ή: τας έρωτικές της ύποθέσεις.
Εκ τών αν ηρώσαν έφάνη ότι ή καυλή νόμ-
φ' έρωτες δηλήτην εις τον καρέ του 60 το-
νός πανδρόν της, τον δ άνδρα της: έρότε-
σε, τη βοηθεία του άδελφού της με άρσενία έρ-
γαία. Νύμφη και σέζυγος μιά φορά!

Σκέψεις μεγάλου καλλιτέχνη
Ες τα σημειωματάρια, επί των όποιών ο
Έλλην καλλιτέχνης Γούζης ανέγραψε τας
σκέψεις του, διετύκωσεν, εις επιγραμματικές
φράσεις, γνώμας, αι όποιαι δεικνύν τον βαθύ-
τερον άπό πέν άλλο τον χαρακτήρα του:
— Ελευθερίας δεν είναι έκείνους, ο όποιος
νομίζει έαυτον έλευθερόν, άλλ' έκείνους του
όποιου ή έλευθερία έχει ως θεμέλιον την ά-
ρετήν.
— Η αληθινή αγάπη δεν πολυκοιτίζεται
πιά παροδικάς φροντίδας.
— Και όταν όλα εξαφανίζονται, ή αγάπη
έξακολουθεί.
— Τι παράδοξον πράγμα να ζητούμεν βοή-
θειαν κατά του θανάτου! μάλλον κατά της
ζωής! έρεπε να ζητούμεν βοήθειαν.
— Εκείνος που έχει άδύνας τόσους, ούτε με
χαριά, ούτε με αγάπην πρέπει να καταπά-
νεται.
— Η μελαγχολία είναι ή κρίσις της όδύ-
νης, είναι ο ψυχικός πυρετός, διά του όποιού
φερόμεθα ή προς την έσπάλιν των πλη-
γών μας ή προς τον θάνατον.
Εις τα γραφεία μας ύπάρχουν όλοι οι τόμοι
της Β' περιόδου του « Παρνασσού » και πω-
λούνται προς δρχ. 30 ο έτήσιος τόμος.
Η Β' Περίοδος άποστέλλει έκ τριών τέμνων.

ΚΟΥΦΙΑ ΒΕΛΟΝΑ
Διαβάστε όλοι στην 3ην σελίδα την

ΕΙΣ ΤΟ ΔΡΟΜΟΚΑΓΓΕΙΟΝ

Η οδηγός που μάς έσύστησεν ο Ιατρός
του φρενοκομείου ήτο τρελλή και αυτή. Δεν
έμπροσθα όμως να καταλάβω από τί συνέ-
στατο ή τρελλία της. Ο Ιατρός μάς έδωσε
εις την γλώσσα της έπιστήμης τον όρισμόν
της τρελλίας της, άλλα ο ύποφαινόμενος δεν
έπείσθη έν τούτοις. Πώς άλλως να παύθ
κινείσθ άφου όταν έφθάσαμε στα κελιά των
άρρώστων, που ήσαν κατι μικρά σκοτεινωπά
διαμερίσματα, με ένα τετράγωνο παραθυρά-
κι στην πόρτα, άνοιξε ένα άπ' αυτά και δί-
χωντας το έδωεσκον τους μάς ειπε:
— Νά... Έδώ είσα ελστε τρελλοί σάς βά-
ζω μέσα 11...

Αλλά βλέπω ότι έκτροχιάσθηκα. Η πρό-
θεσίς μου είναι να περιγράψω ένα δυο τρελ-
λούς που είδα στο άσροκομείο έν και γνο-
ρίζω ότι είναι τρελλά και έπιχειρώ κανέναν
να περιγράψω την τρελλία 1... Άδιαφορο και
προχωρώ. Στεκόμθα έξω από την πόρτα
του μεγάλου διαμερίσματος όπου βρίσκονται
οι τρελλοί. Μία β ή προσβάλει τ' στήνιά μας
άπό γέλιο, παραληρήματα, άναρθρες κραυγές
και θρηγούς σπαρακτικούς. Η πόρτα άνοιξε
και μιά νοσοκόμα μάς ύπεδέχτο ευνενική.
Την προσήλθε μάς έπισύρα ενας βρονοβλαβής
στολισμένος με παρσάμια, ο όποιος διαρκώς
χειρονομεί και άπειλεί το σύμπαν...
— Ταύνην την στιγμήν θα διατάξω τα στρα-
τεύματά μου...
Είναι ένας άνθρωπος που νομίζει τον έαυ-
τόν του βασιλέα, αυτοκράτορα, που θα κατα-
κτήσθ τον κόσμον και θα έκθρονίσθ όλους
τους βασιλείς της οικουμένης, και που θα ά-
ναμορφώσθ την άνθρωπότητα. Φαντάζεται
άτι διά το έαυτον του αυτό έξελέγη έπίτηδες
άπό των θεών του όποιου λογιζόμται ότι ή-
κουσε την φωνήν ή είδα το πρόσωπο μέσα
εις τα νέφη του Ουρανού Έπιχειρώ και τον
δημιλώ. Δεν άπάντη. Προφρονεί τους πάν-
τες. Περπατά μεγαλοπρεπώς από μαζία καταβό-
ρεια, επάφεται μεγαλοπρεπώς με άποδοκούς
έπιδαμνικά το παρσάμιο φρενοκομείο στήθος
του. Όμολι έκτακτικός και άγροχός και
καμία σύζησις δεν δέχεται εις τας ιδέας του.
— Μάλιστα, θα κατακτήσω τον κόσμον 11...
Έμπρός 11...

Ο ταλαίρωτος. Δεν έφρανάτεσθ ότι μόνον
τον οίκον μας ήτο Ιατρός να κατακτήσθ 11...
Προχωρώμεν δε άλλα διαμερίσματα. Δεν άρ-
γήσατε και ο' αυτά να βρωμς τον πρωταγ-
νιστή. 'Ητο εις το βάθος ένας δυστυχής, ο
όποιος έπαυσε προσφώνας από μαζία καταβό-
ρεια. Είς την δέξιν μας, μάς ύπεδέχθη η
ένα φιλική στενοχωρία, η άποδοκός τού-
τος πρέπει να κινήσει, κύριος, να θεοπα-
σώμε το άδίκημα το πανηγύριον. Σκευδής
είχε υπεράσας στήνας άπέναντι της και
νομίζα! Φροντίζατε να με άπαιδέσετε άπ'
την δυστυχίαν αυτήν διότι άλλος αϊ εδών
σας είναι βαρύνει! Όμως, να μη να
« φωνή βροντός έν τη έσση » Πρέπει να
τούτους τρόπους να κάνουμε... κτλ...
Ο δεικνύς αυτός λόγος έπανεληφθη πιά
να μη τελειώσθ ποτέ.
Έν τώ μεταξυ έσκυφα και έσπινται έρ-
ρακαθήμενον τρελλών.
— Τι λέτε έπεις γι' αυτά όλα που μ' α-
νέ-
Τ: Η άπάντησής ήτο άνέλικτος.
— Δεν τον άπνιντε, κύριος. Αυτός ' έβρα
τί λέει... είναι τρελλός 11...
Αθήναι Θεμισ. Τημάτης

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΝΩΖΕΝΩΝ
Παρακαλούνται αι κυρίες και έσποινί-
δες όποις στείλουν εις τα γραία μας, δυο
μικροσύν γοηρωτάρες, τας φωτογραφίας των,
διότι άνα ήσθ ο διαγινώσκων διαμνηστέ-
ονται μόνον αϊ φωτογραφίαι έν νικητών.
Αϊ φωτογραφίαι δημοσιεύονται ΔΩΡΕΑΝ και
έπιστρέφονται άμέσως μόλι γίνουν εχέτες.
μα' έκανε να φωνάξω, να σκάσω, άλλ' εί-
χε δώσει το λόγο του, εί, ύπογράμμι και το
απονομιότατο, έβλεπε την... μαγκούρα.
Κώστας Νόβης

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΝΩΖΕΝΩΝ

Παρακαλούνται αι κυρίες και έσποινί-
δες όποις στείλουν εις τα γραία μας, δυο
μικροσύν γοηρωτάρες, τας φωτογραφίας των,
διότι άνα ήσθ ο διαγινώσκων διαμνηστέ-
ονται μόνον αϊ φωτογραφίαι έν νικητών.
Αϊ φωτογραφίαι δημοσιεύονται ΔΩΡΕΑΝ και
έπιστρέφονται άμέσως μόλι γίνουν εχέτες.
μα' έκανε να φωνάξω, να σκάσω, άλλ' εί-
χε δώσει το λόγο του, εί, ύπογράμμι και το
απονομιότατο, έβλεπε την... μαγκούρα.
Κώστας Νόβης

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΝΩΖΕΝΩΝ
Παρακαλούνται αι κυρίες και έσποινί-
δες όποις στείλουν εις τα γραία μας, δυο
μικροσύν γοηρωτάρες, τας φωτογραφίας των,
διότι άνα ήσθ ο διαγινώσκων διαμνηστέ-
ονται μόνον αϊ φωτογραφίαι έν νικητών.
Αϊ φωτογραφίαι δημοσιεύονται ΔΩΡΕΑΝ και
έπιστρέφονται άμέσως μόλι γίνουν εχέτες.
μα' έκανε να φωνάξω, να σκάσω, άλλ' εί-
χε δώσει το λόγο του, εί, ύπογράμμι και το
απονομιότατο, έβλεπε την... μαγκούρα.
Κώστας Νόβης

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΝΩΖΕΝΩΝ
Παρακαλούνται αι κυρίες και έσποινί-
δες όποις στείλουν εις τα γραία μας, δυο
μικροσύν γοηρωτάρες, τας φωτογραφίας των,
διότι άνα ήσθ ο διαγινώσκων διαμνηστέ-
ονται μόνον αϊ φωτογραφίαι έν νικητών.
Αϊ φωτογραφίαι δημοσιεύονται ΔΩΡΕΑΝ και
έπιστρέφονται άμέσως μόλι γίνουν εχέτες.
μα' έκανε να φωνάξω, να σκάσω, άλλ' εί-
χε δώσει το λόγο του, εί, ύπογράμμι και το
απονομιότατο, έβλεπε την... μαγκούρα.
Κώστας Νόβης

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΓΝΩΖΕΝΩΝ
Παρακαλούνται αι κυρίες και έσποινί-
δες όποις στείλουν εις τα γραία μας, δυο
μικροσύν γοηρωτάρες, τας φωτογραφίας των,
διότι άνα ήσθ ο διαγινώσκων διαμνηστέ-
ονται μόνον αϊ φωτογραφίαι έν νικητών.
Αϊ φωτογραφίαι δημοσιεύονται ΔΩΡΕΑΝ και
έπιστρέφονται άμέσως μόλι γίνουν εχέτες.
μα' έκανε να φωνάξω, να σκάσω, άλλ' εί-
χε δώσει το λόγο του, εί, ύπογράμμι και το
απονομιότατο, έβλεπε την... μαγκούρα.
Κώστας Νόβης

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

ΤΑ ΑΠΡΟΣΠΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

«Ενώ έτρώγαμε εκείνο το βράδυ, ή ύπηρε-
τρια έφερε στη Λίτσα ένα μικρό μπλιτακι,
τό όποιον εκείνη έδιάβαζε με μεγάλη σοβα-
ρότητα. Όταν την ρώ-
τησα για έβδομη φορά,
συγκατέστη να μου ά-
παντήσει:

—Δεν εινε τίποτα...
Λίγο αδιάθετη ή μαμά.
—Θέλεις να πάμε να
την δούμε μαζί;
—Ποτέ αυτό! Είσαι
σά καλά σου;—μου ά-
πήνητος ή Λίτσα ταραγ-
μένη προφανώς από τη

μεγαλοφυχία μου.

«Οφείλω να σάς πώ ότι ή μαμά της Λίτσας
—ή πεθερά μου—και εγώ δεν έχουμε καθό-
λου τρυφεράς σχέσεις. Τό αίσθημα αυτό εινε
βέβαια πολύ κοινό, αλλά εινε αληθινό. Αυτή
δεν μπορεί να με δει ούτε ζωγραφιστό. Και
ή άποστροφή εινε άμοιβαία...»

«Η Λίτσα κάθε Τετάρτη βράδυ πηγαίνει στη
μαμά της και γυρίζει με τό θείο της τόν
Παντελή—έτσι τουλάχιστον μου λέει, γιατί
εγώ γυρίζω πάντοτε άργότερα άπ' αυτήν.
Έχω κανονίσει όταν ή γυναίκα μου πηγαίνει
στην πεθερά μου, εγώ πηγαίνω στον κινημα-
τογράφο.

—Είσαι σά καλά σου που θάρρης και σύ;
«Αφού δεν ξέρω αν θα πάω κι' εγώ...»

—Μά δεν μπορείς να την εγκαταλείψεις
έτσι, άρρωστη!

—Έχεις δίκιο, θα πάω... «Αλήθεια, έσύ
σέ ποιά Σινεμά πηγαίνεις;

—Στό Σπλέντιτ, όπως πάντοτε.

Και ή γυναίκα μου έφυγε...
Καθώς ετοιμαζόμουν να βγώ κι' εγώ, διέ-
κρινα σά πόδια μου ένα μικρό μπλιτακι.

«Ανεγνώρισα άμέσως τό σημείωμα που είχε
συγκινήσει τόσο την γυναίκα μου. Τό πέρω,
τό ξεδιπλώνω και διαβάζω: «Μην έρθεις ά-
πόψε, Νίκος». Νίκος;... «Α, ναι! Ένας μα-
κρινός εξάδελφος, παιδικός φίλος της Λίτσας.

Φαίνεται θα τόν βρήκα στο σπίτι της μα-
μάς της. Περίεργο! Δεν μου είχε πη γιαυτό
τίποτα... Ούτε γράφει έδω ότι ή καμένη ή
πεθερά μου εινε άρρωστη. Μά εινε τόσο ελ-
κολοσυγκίνητη ή Λίτσα μου!

«Εβγήκα βιαστικά. Αυστηρώς, τό Σπλέντιτ
είχε ένα έργο ακατάλληλον διά δεσποινίδας
έκείνο τό βράδυ και ήταν γεμάτο μέχρις ά-
σφυξίας. Βρέθηκα στο πεζοδρόμιο στενοχω-
ρημένος. Ήταν πολύ άργά για τό θέατρο,
τό καφενείο δεν με τραβούσε. Νά γυρίσω στο
σπίτι και να περιμένω στη γωνία τη Λίτσα;
Δεν θα ήταν και τόσο ευχάριστο.

«Έξαφνα θυμήθηκα τόν νέο κινηματογρά-
φο που έκανε έγκαινία στην όδον Πατησίων.
Θαυμάσια! Σε λίγο βρέθηκα μέσα στη σκο-
τεινή αίθουσα. Τό έργο είχε αρχίσει, αλλά
τί σκοτάδι, Θεέ μου!... Συνήθως στους κι-
νηματογράφους μπορεί κανείς να διακρίνει
κάτι σέ άπόσταση δύο μέτρων. Έδω δεν έ-
βλεπα κανείς ούτε τη μύτη του.

Τελοποιήσαν βρήκα ψηλαφώντας μια θέσι
και κάθησα. Χρ!... «Αριστερά μου τό καθί-
σμα ήταν κενό, αλλά δεξιά... Ποιος να ήταν
δεξιά μου; Ένα μεθυστικό άρωμα με προ-
σέβη. Τό μπράτσο της άγνωστης (γυναίκα
βέβαια ήταν για νάχη τέτοια μυρωδιά) έγγί-
ζει τό δικό μου. Νοιώθω μια άνατριχίλα.
Αυτή μου ζητάει συγγνώμη γελώντας μενα
χαριτωμένο γέλιο...»

Τό γόνα μου, άπαλά-άπαλά κολλάει στο
δικό της. Νοιώθω μια ευχάριστη ζέση να
περνά τό πόδι μου... «Ω! μουφεξε! Αυτή
δεν τραβιέται στο άγγιγμά μου... Πέρω
θάρρος, προχωρεί τό χέρι μου στο σκοτάδι
και νοιώθω κάτω από τό δάχτυλό μου τη
σφιχτή σάρκα που μόλις τη σπινάξει ένα
διαφανές Κρέπ ντε Σίν... Αυτή τη φορά ή
διπλανή μου άνατριχιάζει. Προσπαθεί να ξε-
φύγει...μά τόσο άσθενικά...»

«Επειτα, ξαφνικό, τό χέρι της αρπάζει τό
δικό μου, τό σφίγγει νευρικά. Νοιώθω κάτι
μικρά μυτερά νυχάκια να μπαίνουν μέσα στη
παλάμη μου... Τί ώραίο που εινε αυτό μέσ-
στο σκοτάδι... Εινε ώραίο, αλλά αυτή άρχί-
ζει να κάνει κατάχεση και με κάνει να πο-
νώ πολύ... Τραβιέμαι, και με τό χέρι μου
άλεύθερο πιά, επιχειρώ την κατάκτηση τών
δύο μικρών θελκτικών βουνών, με τίς μυτε-
ρές κορυφές που φρικίζουν σέ κάθε χάδι μου.
Διάβολε! αυτό τό στήθος της άγνωστης γυ-
ναίκας θα είχε θέλητρα, να τώβλεπα κανείς
κάπου, έκτός από τό σινεμά. Κρατιέ-
μαι μόλα ταύτα... «Η χαριτωμένη γειτόνισά
μου άγαπνέει γρήγορα-γρήγορα. Κι' εγώ ό
ίδιος είμαι πολύ συγκινημένος...»

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

ΕΒΡΑΪΚΑ ΚΟΛΠΑ

ΤΑ ΟΙΚΟΠΕΔΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

«Η ΔΙΣ ΚΑΚΙΑ ΙΑΤΡΟΥ (Πιθαράδικα)

—Βγαίνουμε;

—Όχι.

«Από γυναίκαία ιδιοτροπία θέλει να περι-
μένη τό τέλος της ταινίας. Είδε όμως την
άρχή; Υποχωρώ μη τυχόν και χάσω μια τέ-
τοια τύχη... Μά την πιστι μου, τόσο τό χει-
ρότερο για τη γυναίκα μου αν γυρίσω άργά,
παρά τη συνήθειά μου!..

Τά φώναξα τάχα αυτά; «Ακούω τη γειτό-
νισά μου να μουρμουρίζει σιγανά: «Τόσο τό
χειρότερο για τόν άντρα μου, αν πάω άργό-
τερο σήμερα...»

Δεν μπόρεσα να κρατήσω ένα χαμόγελο
(μήπως στο σκοτάδι θα διακρινόντανε;) στη
σκηνή για τό μούτρα που θάκανε ό σύζυγος
της, μη βλέποντας τη γυναίκα του στο σπι-
τι. Μά τί μούτρα θάχει κι' αυτός ό σύζυγος;

Θά εινε άσφαλώς κανέναν άπότομος χοντρού-
θραπος, με μεγάλη κακή γυναίκα, με μι-
κρά ματάκια και θα ροχαλίζει έυπνητός.

Γιατί έχω αυτή την εντύπωση; Δεν καταλα-
βαίνω, μά μου φαίνεται πως εινε ή μόνη
φυσιογνωμία που τού ταιριάζει. Φυσιογνωμία
ένός μέλλοντος...κερασφόρου. Γιατί είμαι
βέβαιος πως ή κατάντησής μου δεν θα άντι-
σταθί στις επιθ...»

«Έξαφνα τό φως ανάβει.

Τέσσερα μάτια φλογισμένα, διασταυρώνον-
ται. Δυό φωνές...

—Λίτσα!

—Γιάννη!

Δεν θα ξαναπάω ποτέ στο Σινεμά.

«Ο...Γιάννης

ΠΡΟΖΕΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ

«Ένα μικρό πουλάκι γ' ώραία μια μέρα έτσι
καθώς γυρονοθα πικραμένο άπ' της ζωής την
άσπιλη φευγάλα. Τό πήρε και τούδωσα να ζή-
ση. Μά κι'ετο ήθελε να φύγη από μένα. Τό
κράτησα ως τόσο λίγ' άκούα ως πού ένα πρωί
τό άφησα να φύγη... Πέρασε λίγος καιρός
και πάλι μουροσμένος περνοόσα τό δρόμο της
ζωής. Μά έξαφνα κάποι έκει σέ κάποια πέτρα,
βλέπω τό πουλάκι 'ματωμένο. Τρέχω, ακούω,
τό πέρω, μά ήταν πιά χαμένο άπ' τη ζωή...
Λίγο χώμα τού ρίχν' άπό 'πάνω και πάλι τό
δρόμο μου σάν μουραμένος πέρω.
«Αθήναι
Τ. Βουρεζινόπουλος

ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

«Αχ! Γιατί μικρή μου άγάπη να υποφέρω
έτσι, ενώ έσύ δεν τό ξέρεις; Γιατί να είσαι τό-
σο μικρή και να μη καταλαβαίνεις τόν πόνο
μου;
Σε γνωρίζω από μικρή' παίζωμε σάν δυό φί-
λοι, μά καταλαβαίνω πως ή καρδιά μου πονεί
για σένα.
«Έρχοσαι, με πιάνεις με την παιδική σου ά-
φελεια από τό χέρι, με τραβας και ή καρδιά
μου χτυπά, χτυπά πού νομίζω πως θα σπάση.
Δεν σου μιλώ, σέ αφήνω να παίζεις, ενώ έγώ
πονώ.
«Αθην. Πετρόπουλος

«Από τό σημερινόν φύλλον τού «Παρασού»

15 ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

διά μέσου τών όποιων παλαιώνει ή ιστορία
ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ & ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

«Ας μου επιτρέψουν οι άναγνώσται του
«Παρασού» να τούς διηγηθώ ένα περιστα-
τικό χωρίς να ζητήσουν να μάθουν πού τό
είδα και πού τό άκου-
σα. Ένας πού διηγεί-
ται έχει τό δικαίωμα
να βλέπη και να ά-
κούη και άπ' τό βάθος
του γραφείου του άκό-
μη έστω και αν δεν
τό κουνήση από εκεί.

Με λίγα λόγια ό άφη-
γούμενος, εάν μās έ-
πιτρέψετε ν'άντιστρέψωμεν τό σχετικόν ρητόν
τό Ευαγγελίου «μη βλέπον, βλέπει και μη
άκούων, άκούει.» Και ματά την άναγκαίαν
αυτήν επεξεγηματικήν εισαγωγήν άρχίζωμε
την αφήγησί μας. Ένας έβραίος μια φορά
εβγήκε στο πιζάρι και πουλούσε οικόπεδα
του παραδείσου. Έστησε ένα τραπέζι μέσα
στη μέση του παζαριού άνοιξε ένα μεγάλο
χαρτί επάνω εις τό όποιον ήταν τό σχέδιο
δήθεν, του παραδείσου και με μια μεγάλη
κουδούνα έπέδωθε εις την άγραν πελατών.

—Έδω, κύριοι, πουλούνται τά οικόπεδα
του Παραδείσου. Σπεύσατε ν' αγοράσετε από
τούδε του τόπου σας εις τόν παράδεισον διά
να εξασφαλίσετε την ειρήνην και την άνάπαυ-
σή σας εις την αιώνιον ζωήν. Όσοι πιστοί!

«Όλα όμως τά πρωτοφανή έμπορεύματα ει-
ναι ύποπτα και κινούν την δυσπιστίαν του
λαού. Η πατάτες διά να εισαχθούν στην 'Ι-
τολία έδήσε να μοιραστούν τζάμπα στην
άρχή. Ήτο πολύ φυσικό και στην περίπτωση
αυτή ό κόσμος να μη δίνη προσοχή στα λό-
για του περιέργου αυτού Έβραίου έμπορου.

«Εάν ό έμπορος μας δεν ήτο Έβραίος ευχα-
ρίστως θα μοίραζε μαρικά οικόπεδα τζάμπα,
διά να προσελκύση πελάτας αν τά οικόπεδα
του παραδείσου βεβαίως ήσαν πατάτες.

«Ένας χωριάτης ό όποιος κατέβηκε από τό
χωριό του στην πολιτεία να πουλήση μερικάς
όρνιθες και όλίγο βούτυρο έπλησίασε έμπι-
στευτικά στον Έβραίο. Ποιος ξέρει ό δυστυ-
χης τί τραβούσε άπό τη γυναίκα του και μη
εύρίσκων ήσυχίαν εις τόν μάταιον αυτόν κό-
σμον άπεφάσισε τουλάχιστον ν' εξασφαλί-
την ειρήνην της μελλούσης ζωής του. Πρό
όλίγου έέκεανε τό έμπορεύμα του τό όποιο
μετεβλήθη εις άρκετά είκοσιτενάρια δραχμα.

—Τι πουλās αφεντικό έδω πέρα;

—Οικόπεδα του παραδείσου χριστιανέ μου...

—Γά να ιδώ τί πράγμα ειναι αυτά τά οι-
κόπεδα του παραδείσου.

«Ο Έβραίος έσπευσε να τόν οδηγήση στο σχέδιο.

—Νά, έδω ειναι τό σχέδιο του παραδείσου.

Αυτό έδω που βλέπεις ειναι ή καλύβη του
δαιού 'Αντανίου. Τούτο 'δω ειναι τό ξυλουρ-
γειο του 'Ιουσήφ. Νά και τό μέγαρο του 'Αγ.
Νικολάου. Από μπροστά τρέχει ό «Μελί-
ρυνος» ποταμός. Σ' αυτό τό δένδρο πίσω
κρύφτηκε ό 'Αδάμ όταν άνάρτησε και από τη
σκυια αυτή έκοφαν ό 'Αδάμ και ή Εύη τά
φύλλα και έσκέπασαν την άσχημία των...»

—Και πόσα ζητās για ένα τετραγωνικό μέ-
τρο πατριότη;

—Τριάντα δραχμές μόνο. Τι πληρώνεις.

Μόνο τούς γειτόνους που θα έχης σέ φτάνουν.

—Πολύ ακριβά βρε αδερφέ...

—Τί ακριβά φίλε μου. Έτσι μονάχα άγο-
ράζεται ό παράδεισος; Τί νόμισες πως εινε,
πεδίον του 'Αρεως;

«Ο χωριάτης δεν επέμεινε πολύ και άφού
έβγαλε τη σακούλα του διάταξε.

Για χωρίσις μου 40 μέτρα. Τά θέλω να
ειναι κοντά στο κτήμα του άγ. Παντελεήμο-
να, άκουσες;

—Μη νοιάζεσαι, του λέει ό έβραίος και
τσέπώνει τά λεφτά του χωριάτη.

Δεν πέρασε πολύ διάστημα και ό χωριάτης
ξαναήλθε.

—Μά για στάσου, του λέει, εγώ πως θα
ξέρω ότι όρίζω 40 μέτρα στον παράδεισο;

—Θυ σου δώσω τό σχέδιο που θα σημειώ-
νη σέ ποιά μέρος ακριβώς βρίσκονται τά μέ-
τρα που όρίσεις. Και τού έδωσε στο χέρι έ-
να σχέδιο. Σε λίγο ό χωριάτης ξαναγύρισε.

«Ακού να σου πώ, κουμπάρε. Έγώ άμα
πεθάνω και πάω να γυρέσω τόν τόπο μου
κανέναν δε θα με πιστέψη πως εγώ είμαι
νοικοκύρης του τόπου εκείνου. Δόσε μου λοι-
πόν ένα έγγραφο για να είμαι σύνορος. Και
ό έβραίος έκανε τό θέλημα του χωριάτη.

«Αλλά και πάλι ό χωριάτης δεν έμεινε ευ-
χαριστημένος από την έγγήρη και ξαναγύρισε.

—Δέ μου λές, και άμα δεν μου τό άναγνω-
ρίσουν στον παράδεισο αυτό τό χαρτί;

—«Αν δεν στο άναγνωρίσουν...Μην...Αί,
αν δε στο άναγνωρίσουν βρε αδερφέ ξαναέλα
έδω να σου δώσω τά λεφτά σου πίσω!

Και ταύτα ειπών έξηφανίσθη.

Θ. Τ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

